

1934 OKTÓBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

10. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1934. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnak.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. A vidéki egyesületek.

Sokat vitatkoztunk már afölött, hogy van-e tulajdonképpen hivatásuk a vidéki erdészeti egyesületeknek és ha igen, úgy mi ez a hivatás.

A legsúlyosabb kifogások a vidéki egyesületek ellen, hogy az erőket szétforgácsolják, az amúgyis erősen megterhelt erdőtisztai személyzetet indokolatlanul veszik igénybe, országos kérdések megoldásába pedig partiális érdekeket visznek bele.

Véleményünk szerint egyik kifogás sem helytálló abban az esetben, ha a vidéki egyesület a maga hivatásának magaslatán áll.

Az erők szétforgácsolása csak abban az esetben következik be, ha valamilyen kisebbségi frakció a vidéki egyesületekben az adott helyzet által biztosított többségét arra kívánja fölhasználni, hogy az országos egyesületben elfogadott többségi határozatokat, illetőleg azok végrehajtását vagy foganatosítását megnehezítse vagy megakadályozza.

A túlterhelés csak akkor következik be, ha a vidéki egyesület hivatásán túlmenő funkciókat is akar végezni (külön lap kiadása stb.), mert ellenkező esetben a levelezésre szükséges igazán filléres költségeken kívül csak nagyon kevés

kiadás merül föl s így a tagdíjakat igen alacsonyan lehet megszabni.

A harmadik tétel a partiális érdekek belevitele az országos kérdésekbe.

Ha a vidéki egyesület ebből a szempontból teljes hivatása magaslatán áll, aggodalomra itt sincs ok.

Ezekben a kérdésekben a vidéki egyesületeknek van igen fontos hivatásuk, és pedig az, hogy amikor ezt idő és körülmények megengedik, iparkodjanak elsősorban a maguk tagjainak a véleményéről informálódni, az esetleges különleges kívánásaikat számbavenni és képviselőik útján, akik az országos egyesület minden döntő szervében benne vannak, ezeket a közérdek hátránya nélkül érvényesíteni.

Ha azonban az országos egyesület határozata nem fedi mindenben a vidéki egyesület többségének állásfoglalását, akkor az annyit hirdetett egység és összetartás azt jelenti, hogy a nagy összesség által elfoglalt álláspontot kell az egyeseknek is képviselni.

Mert célt elérni, eredményeket felmutatni csak ilyen együttes föllépéssel lehet.

A mai gazdasági élet azonban igen sok olyan problémát is vet föl, amelyeket az ország különböző részein egyöntetű általános intézkedéssel megfelelően rendezni és szabályozni alig lehet.

Ilyenek elsősorban az értékesítéssel, a vidéki piac szabályozásával, a munkabérekkel összefüggő s a gazdaságot ma legerősebben érintő kérdések.

Amikor egy-egy rendkívüli használat engedélyezése vagy egy-egy nagyobb tétel eladása valamelyik vidéken a termelés addig megszokott mértékét csak egy kissé is megváltoztatja, mindazok részéről, akiknek ebben az újabb tényben érdekességük nincs, felmerül a panasz, hogy az új termelés lenyomta az árakat és rontotta a helyi piacot, fölszorította a munkabérek fuvarbérek.

Csak természetes dolog, hogy az ilyen panaszok azután végül az országos egyesület különböző szerveinél pattannak ki, de természetszerűleg későn s éppen olyan természetes, hogy

az országos egyesületnek nem is áll módjában ezeken a dolgokon változtatni.

Az ilyen kérdéseket nem intézheti el más, csak maguk az érdekeltek.

Feltétlenül szükség van arra, hogy egy-egy körzetben az érdekeltek időnként összeüljenek és számadatok pontos összevetésével ezeket a kérdéseket megvitatva, egyöntetű álláspontra jussanak.

Azt, hogy egy vidéki piacon milyenek lesznek az árak, elsősorban a környékbeli termelők szabják meg.

Ha a piacon érdekelt termelők azt a közszempontból is helyes álláspontot foglalják el, hogy a távoli szállítást el nem bíró gyengébb választékokat bocsátják elsősorban a piac rendelkezésére, ha nagyjában megállapodnak a mennyiség tekintetében is, amit erre a célra visszatartanak s a többi, és pedig elsősorban az értékesebb választékokat a távoli eladások céljaira használják fel, akkor a piac túlhalmozva nem lesz.

Ugyancsak semmi akadályát nem látjuk annak, hogy a minőség, fanem és a távolságra való tekintettel az eladási ár tekintetében is bizonyos egységes megállapodás jöjjön létre.

Sőt annak sincs semmi akadály, hogy a munkaerőt megfelelően megosztva, tisztességes keresetet biztosítsanak a lakosoknak, anélkül, hogy túlhajtott munka- és fuvarbérekkel egymásnak a megélhetési lehetőségét tegyék tönkre.

Lehet azt mondani, hogy az ilyen megoldás kartel, hogy az a fogyasztói érdekekkel ellenkezik, de meg kell állapítani azt, hogy a termelőnek viszont elsőrendű érdeke és az egyetlen védekezési módja.

Erre a védekezésre pedig hovatovább kényszerítőbb szüksége lesz.

Ha nem nézzük is a közelmúlt tanulságait, csak gondoljunk arra, mire törekszünk valamennyien.

Az erdőgazdaság leglényegesebb törekvéseit ebben a kettőben foglaljuk össze:

1. Az erdőterületek szaporítása,
2. a meglévő erdők termelésének fokozása.

Mind a kettő azt jelenti, hogy az egyes körzetekben évről-évre több fa fog piacra kerülni s így, ha a termelők maguk nem szabályozzák a helyi ellátást, kétségtelenül túlkínálat fog előállni.

Ne gondoljunk egyébire egyelőre, csak a gyéritések fokozottabb mértékű foganatosítására.

Azt már a gyakorlatból tudjuk, hogy ezeknek a mennyisége évről-évre növekszik, teljesen indokolt tehát, ha egy-egy körzet termelői maguk iparkodnak az elhelyezést úgy szabályozni, hogy azzal helyi piacaikat el ne rontsák.

Ezzel a többtermeléssel a másik oldalról szemben áll a technika folytonos fejlődése, amelyeknek egyik célja éppen a nyersanyagokkal való takarékoskodás.

Egy drasztikus példát mondunk rá.

Hasonlítsuk össze egy bádognakályha vagy öntött vaskályha és egy Hardtmuth-rendszerű cserépkályha tűzifafogyasztását.

Nem kell tehát semmiféle különleges jóslási képesség ahhoz, hogy megállapítani tudjuk, hány esztendő múlva következik be akármelyik vidéken az, hogy a termelés a helyi szükségleteket erősen meghaladja.

Ezek a kérdések elsősorban azok, amelyek csak a vidéki egyesületek keretén belül és még itt is csak helyicsoportok alakításával intézhetők el.

Itt van ezután a rendeletek végrehajtásának a kérdése. Igen jól tudjuk, hogy a legtökéletesebb adminisztráció mellett is az egyes vidéki hivatalok felfogása és eljárása mennyire különböző.

Bár vidéki erdészeti egyesületeink ma nagyjából egy-egy erdőigazgatóság kerületét ölelik fel, mégis vannak olyan kérdések, amelyeknek az elbírálása nem teljesen egységes, vagy esetleg megfordítva, amelyeknek egységes elbírálása nem fedi az illető kisebb körzet különleges érdekeit.

Ezeknek a különleges érdekeknek a helyi hivataloknál való érvényesítése, illetőleg megvédése volna a vidéki egyesületeknek egyik igen fontos feladata.

Semmi akadályát nem látjuk annak, hogy egy-egy ilyen sérelmes intézkedést a vidéki egyesület megfelelő tisztviselője

tegyen szóvá az illetékes erdőigazgatóságnál és kérje annak megfelelő megváltoztatását, sőt tovább megyünk, annak sincs semmi akadálya, ha a vidéki egyesület eljárása eredményre nem vezetne, a további orvoslást az országos egyesület útján iparkodják keresztülvinni.

Az együttműködést az országos egyesülettel ilyen formában lehetne a legteljesebben megoldani, mert ilyen esetekben az országos egyesület feltétlenül módját ejtené, hogy a vidéki egyesületek közgyűlésein vagy egyéb összejövetelein tájékoztassa őket az elért eredményekről, a foganatosítandó intézkedésekről s egyúttal megjelölje nagyjában a teendőket is.

Igaz, hogy ez a megoldás talán nem fér teljesen bele a függetlenség és önrendelkezés olyan tetszetős gondolatába; a mi véleményünk szerint azonban az egyesület sohasem öncél, csak eszköz, a cél ellenben az erdőgazdaság érdekeinek lehetőleg teljes biztosítása.

Ezt pedig mással, mint teljesen egyirányban mozgó közös munkával elérni nem tudjuk.

2. Egy kis tájékoztató.

Elmúlt már féléve, hogy a szállítási igazolvány-rendszer és a kötött forgalom érvényben van, de nálunk az a szokás, hogy a rendeleteket a közvetlenül érdekelték nem olvassák el, vagy ha elolvassák is, nagyon egy-kettőre elfelejtik.

Ennek a következménye azután sok hiábavaló és felesleges levelezés, amivel pedig úgy az érdekelték, mint a kívülállók azt veszítik el, amire a legnagyobb szükség van s ami egyáltalán nem pótolható: az időt.

Szükségét látjuk ezért valamennyire összefoglalni azokat a teendőket, amik máma a készlettulajdonost terhelik.

Igazolványokat a kirendeltség csak bejelentett készletekre adhat ki.

Elkésett bejelentéseket a kormányrendelet értelmében csak a következő havi kiosztásnál lehet figyelembe venni.

Aki tehát a készletét bármelyik hónap 4-ik napjáig szabályszerűen be nem jelenti, az arra a hónapra esedékes szállítási igazolványoktól elesik, mert az intézőbizottság a maga

üléseit rendszerint a hó 5-én tartja és megállapításai csak az ülés napjáig szabályszerűen bejelentett és igazolt készletekre vonatkoznak.

Különböző termelésekből származó, más feladóállomásokra irányuló készleteket külön-külön kell bejelenteni.

Nem kell hozzá okvetlenül külön bejelentőlap, mert hiszen egy-egy bejelentőlapon 4 különböző termelésre vannak meg a rovatok.

Minden bejelentést 10.000 kg-os vasúti kocsirakományban kell eszközölni.

Az ürmétegekben való bejelentés mindig csak idővesztésre, felesleges levelezésre vezet, mert még a legjobb eset az, ha a ki-rendeltség a valószínű súlyt egyoldalúlag megállapítja és a készletet ezen az alapon nyilvántartásba veszi.

Magá az igazolás aránylag egyszerű.

Üzemterv szerint kezelt erdőbirtoknál elegendő, ha a készletbejelentésre a termelőbirtokos rávezeti, hogy a birtokra vonatkozó rendszeres gazdasági tervet a minisztérium melyik évben hagyta jóvá.

Ha az erdőt nem kezelik üzemterv szerint, akkor rá kell vezetni azt, melyik hatóság és milyen szám alatt engedélyezte a foganatosított használatot.

Ha pedig a birtokos mezőgazdasági fásításból vagy az erdők törzskönyvébe fel nem vett területekről (fás legelők, fasorok stb.) termelte a tűzifát, községi bizonyítvánnyal kell igazolni azt, hogy a tűzifa ilyen területekről származik.

A szállítási igazolványokat elsősorban a termelő igényelheti, a vásárló csak akkor, ha a faanyagot ő szállítja ki a vasúthoz, vagy legalább is a rakodón vett faanyagot ő rakja vagónba.

Teljesen felesleges tehát minden olyan eladásnak a bejelentése, amikor az eladott faanyagot az eladó (eredeti bejelentő) rakja vasúti kocsiba.

Ha azonban a vétel tövön, tő mellett vagy rakodón ugyan, de azzal a kötelezettséggel történt, hogy a feladást és vagónba rakást a vásárló végzi, akkor az eladást be kell jelenteni.

Ebben az esetben már kétféle változattal kell számolnunk.

Az első eset az, hogy a vevő termelt fát vásárolt, amelyet az

eladó már a kirendeltségnél szabályszerűen bejelentett. Ebben az esetben teljesen elegendő, hogy a vétel megtörténtét az eladó és vásárló egy közös értesítésben jelentik be a kirendeltségnek, amelyben az eladó igazolja azt, hogy a feladást és vagonba rakást a vásárló fogja végezni s egyúttal kijelenti beleegyezését ahhoz, hogy a kirendeltség az eladott mennyiséget az ő bejelentett készletéből törölje, a vásárló nevére írja át és az igazolványokat közvetlenül a vásárlónak szolgáltatassa ki.

A második eset az, ha a vásárolt készletet az eladók még nem jelentették be és nem igazolták.

Ebben az esetben tehát nemcsak a szerzés igazolása, de a rendeletnek megfelelő igazolási kötelezettség is a vásárlót terheli, vagyis igazolnia kell az üzemterv engedélyezésének időpontját, vagy a kiadott hatósági vágatási engedély idejét és számát, vagy végül községi bizonyítvánnyal azt, hogy az eladók mezőgazdasági területeken termelték, vagy részes termelés, közös erdőben való részesedés stb. címén jutottak a faanyaghoz.

Külön kell kitérnünk a saját szükségletre vagy saját raktárba szállítandó famennyiségekre.

A rendelet kifejezetten előírja, hogy ezeket a mennyiségeket már az első bejelentés alkalmával külön fel kell tüntetni és csak ebben az esetben van módjában a kirendeltségnek az ezekhez szükséges igazolvány-mennyiséget bármikor, teljes egészében, a kontingensbe való beszámítás nélkül kiszolgáltatni.

A saját telepre szóló szállításokra ez a kikötés csak abban az esetben vonatkozik, ha a birtokosnak már a rendelet életbelépése idején kicsinyben való árusítás céljait szolgáló és saját nevére kiállított iparengedély alapján üzemben tartott faraktára volt.

Maga a rendelet kifejezetten előírja, hogy a vasúton vagy hajón való szállítás nélkül helyi eladás céljaira szánt famennyiséget külön be kell jelenteni.

Teljesen igazat adunk annak a több oldalról elhangzott kifogásnak, hogy ezt ürméterig vagy vagonrakományig menő pontosággal előre bejelenteni nem lehet.

A másik oldalról azonban meg kell állapítanunk azt is, hogy jóformán minden termelésnek módjában áll megközelítő pontos

sággal megjelölni azt a mennyiséget, amit ilyen módon való értékesítésre szánt.

Senki sem veheti és nem is veszi rossznéven azt, ha a bejelentő ebből a szempontból bizonyos mértékig óvatosan jár el és inkább a megszokottnál valamivel kevesebbet jelent be azért, hogy a szállítási igazolványokkal fenn ne akadjon.

Aki azonban ezen a címen a bejelentett készletekből semmit sem hozott levonásba és az egészset mint vasúton vagy hajón szállítandót jelentette be, annak már az első hónapban fennáll az a kötelezettsége, hogy a tengelyen eladott fakészletét kihágási eljárás terhe alatt be kell jelentenie.

Erre a bejelentésre vonatkozólag merült fel panasz az érdekeltek részéről, amely szerint lehetetlenség az ilyen készletváltást a hónap utolsó napján bejelenteni.

A mi véleményünk az, hogy ahol megfelelő rend van, ott ennek a bejelentésnek nincs semmi akadálya.

A rendes anyag- és pénzkezelésnek elengedhetetlen előfeltétele az, hogy az eladott és elszállított anyag még az elszállítás napján kiadásba kerüljön az anyagszámadásban.

Hogy ezt az anyagszámadást erdőtiszt, altiszt vagy egyéb alkalmazott vezeti-e, az teljesen közömbös, mert nincs rendes gazdasági könyvelés ott, ahol a számadásokból bármelyik pillanatban azok lezárása révén nem lehet megállapítani, mennyi anyagnak kell az erdőn vagy raktáron készleten lennie.

Azt, hogy a bejelentés a következő hónap első két-három napján kerül postára, még soha senkinél nem kifogásolta és nem kifogásolja a kirendeltség.

Természetes dolog azonban, hogy a bejelentésnek legkésőbb a következő hó 5-ig a kirendeltségnél kell lennie, mert hiszen ebben az esetben ezt az így eladott mennyiséget az eredetileg vasúton vagy hajón leendő elszállításra szánt famennyiségből levonásba kell hozni.

A bejelentésre csak abban az esetben van feltétlen szükség, ha a bejelentő olyan készletet szállított el tengelyen vagy adott el helyben, amelyiket eredetileg vasúton vagy hajón leendő elszállításra jelentett be.

A kirendeltség az első 2-3 hónapban kérte a termelőket

arra, hogy ezeket a bejelentéseket tegyék meg és ma is célszerűnek tartja, ha minden hónap elején egy rövid levelezőlapon legalább azt közlik, hogy a bejelentett készletekben változás nem állott be.

Az igazolványokkal eszközölt szállítást nem kell változásnak feltüntetni, mert hiszen ez az apadás a kirendeltség nyilvántartásából megállapítható.

Semmiesetre sem árt azonban, sőt feltétlenül célszerű, ha a készlettulajdonosok ezt az adatot is közlik, mert így a kirendeltségnek mindig módjában áll nyilvántartását a bejelentőével összehasonlítani.

Szállítási igazolványokat a kirendeltség igénylés beadása és a díjak előzetes befizetése nélkül nem szolgáltat ki.

A készlettulajdonosok saját érdekükben járnak el akkor, ha folyószámlájukon megfelelő letétéről gondoskodnak és a kirendeltséggel közlik azt, hogy Budapestre, illetőleg vidékre milyen irányban kérnek szállítási igazolványokat, mert enélkül a kirendeltség az igazolványokat ki nem adja.

Azoknak a bejelentőknek az ügyeit, akiknek igénylésük és befizetésük van, a kirendeltség az ülés után azonnal folytatólagosan tárgyalás alá veszi, és pedig a beérkezés sorrendjében, a többiekénél ellenben be kell várnia az igénylés és befizetés beérkezését.

Hatszázat meghaladó számú készlettulajdonos igényléséről lévén szó, minden ülés után néhány napra van szükség, amíg a kirendeltség kora reggeltől késő estig tartó munkával el tudja ezeket az igényléseket intézni; nem kívánhatja tehát senki sem azt, hogy az 5-én megállapított igazolvány-mennyiség már 6-án kezében legyen.

Legcélszerűbb az igazolványokat akkor kérni, amikor a készlettulajdonosnak már eladása van s így rövid időn belül szállítani akar.

A lejárt igazolványokat a kirendeltség becseréli ugyan, de csak a megállapított díjnak újból való felszámítása ellenében.

Ugyanez áll azokra az igazolványokra is, amelyeket az igénylők esetleg közszállítások céljaira kértek ki, de fel nem használtak, vagy elrontottak, mert hiszen nyilvánvaló dolog, hogy a ki-

rendeltség összes készkiadásai ezeknél az igazolványoknál is felmerültek s a fél hibájából felmerülő kétszeres munkát és kétszeres költséget a kirendeltség nem viselheti.

Még egy dologra kell a közszállításoknál kitérnünk.

Csak olyan szállításokat tudunk ezen a címen kivételes elbárárásban részesíteni, ahol a megrendelést maga az állami vagy közintézmény, illetőleg közüzem eszközölte s a vételárat is ő fizeti.

Közszükségleteket ellátó, de magántulajdonban lévő vállalkozásokat, valamint tisztviselők beszerzési csoportjait azonban a kirendeltségnek nincs módjában a közszállításokra biztosított soronkívüli elbárárásban részesíteni.

Meggyőződésünk az, hogyha a bejelentők maguk is azon iparkodnak, hogy a rendeletekben előírt követelményeknek pontosan megfeleljenek, az adminisztráció gyorsasága és könnyedsége ellen kifogás nem fog felmerülni, mert a kirendeltség a maga részéről mindig azon volt és ma is azon van, hogy az igényeket a lehető leggyorsabban és legsimábban tudja kielégíteni.

3. A faárak kérdése.

Minden részrehajlás nélkül megállapíthatjuk azt, hogy a Faforgalmi Rt. életrehívásával kapcsolatos intézkedések első és legfontosabb céljukat elérték, amennyiben a faárak a termelő érdekeinek megfelelő szinten állandósultak.

Vannak mégis a piacnak bizonyos jelenségei, amelyek felett nem térhetünk minden aggodalom nélkül napirendre.

Bármennyire kívánatosnak tartottuk és tartjuk is azt, hogy a termelő megkapja tűzifájáért azt az árat, amelyik mellett meg is tud élni, a mai nehéz körülmények között éppen olyan ellenszenvvel kell fogadnunk minden ezen túlmenő árfelhajtási kísérletet.

Pedig napról-napra futnak be ilyen értelmű panaszok.

Ismeretes az érdekeltség előtt, hogy a kormányzat már a védőintézkedések megtétele alkalmával is erősen hangsúlyozta, mennyire meg fog akadályozni minden indokolatlan árdrágítási kísérletet.

Ismerjük jól azt az ellenszenvet is, amelyik bizonyos oldalról a Faforgalmival szemben megnyilvánult és megnyilvánul ma

is s így érthetőnek tartjuk azt is, hogyha most, amikor az alákínálás politikája csődöt mondott, a túlkövetelés politikájával kísérleteznek.

Amennyire szükségesnek tartottuk és tartjuk ma is a megfelelő árszint megőrzését, annyira helytelennek kell minősítenünk akár a birtokos vagy termelő, akár a kereskedő részéről is azt a politikát, amelyik ma az árvédelem révén indokolatlanul magas árakhoz iparkodik jutni.

Teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy az erdőgazdaságra annyira kívánatos árszintet csak addig tudjuk biztosítani, ameddig az árvédelmi intézkedések fennállanak.

Mihelyest ezek megszűntek, újból elő fog állni a régi helyzet, hogy a pénzre szoruló, megszervezetlen, sohasem egységes birtokos és termelőosztály áll szemben az ebből a szempontból sokkal erősebb és egységesebb kereskedelemmel.

Ennek a következményeit pedig már volt módunkban tapasztalni s azt hiszem, senki sem kér belőlük, aki az erdőgazdaság érdekeit igazán a szíven viseli, mert bizonyos az, hogy a kormányintézkedés nélkül ma már az erdőgazdaság is ott volna, ahol sok gazdasági ág, vagyis a rablógazdasággal azonos gazdálkodási mód nélkül nem bírna jövedelmet produkálni.

Amint nem volt érdek tehát az, hogy túlzottan alacsony árkinálattal lehetetlenné tegyük a Faforgalmi működését, éppen úgy nem kívánatos az sem, hogy túlzott árigenyek támasztásával kényszerítsük a kormányzatot a rendelkezések megváltoztatására.

Senki sem állította azt, már az egész akció megindulása idején, hogy a Faforgalmi Rt. altruista intézmény lesz, mert hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a ma különösen óvatos — és meg kell vallanunk, nem indokolatlanul óvatos -- tőke kockázatot, kötelezettséget, terheket ellétszolgáltatás nélkül vállalni nem fog.

Sőt, hozzátehetjük azt is, hogy ilyen altruista működést a tőkétől nem is kívánhatunk joggal, mert hiszen a tőke felett rendelkező vállalkozások mindegyike nagyrészből idegen pénzzel dolgoznak s a pénzkészletek tulajdonosaival szemben őket is elég súlyos kötelezettségek terhelik.

Tisztában kell lennünk azzal is, hogy a vállalkozást a tőke

csak addig lesz hajlandó fenntartani, ameddig az aránylag nagy adminisztrációs költségek mellett is valamelyes haszonhoz fog jutni.

Ez pedig csak akkor képzelhető el, ha a magyar termelés megfelelő hányada a Faforgalmi kezén van és természetesen csak ekkor tud a Faforgalmi is bizonyos mértékű árszabályozó működést is kifejteni.

Magának az árvédelemnek s így közvetve magának az erdőgazdaságnak az érdeke tehát az, hogy a Faforgalmi megfelelő mennyiségű fakészlethez jusson.

Közvetlenül a megalakulás után rámutattunk arra, hogy a kereskedelem működését a Faforgalmi életbeléptetése és az ezzel kapcsolatos intézkedések sem feleslegessé, sem lehetlenné nem teszi.

Ugyanakkor rámutattunk arra is, hogy az erdőbirtokos vagy termelő eladási és árpolitikájának összhangban kell maradnia a Faforgalmi árpolitikájával.

Rámotattunk arra, hogy különösen a vidéki kereskedelem majdnem mindig abban a helyzetben lesz, hogy a Faforgalmiánál valamivel magasabb árakat ígérhessen.

Vigyáznunk kell azonban most arra, nehogy ezekkel a némileg magasabb árígérekkel teljesen elvonjuk a Faforgalmi munkaköréből azt a famennyiséget, amire a Faforgalmi akadálytalan fenntartásához feltétlenül szükség van.

Mi a Faforgalmi ma úgy tekintjük, mint az erdőgazdaság és termelés teljesen biztos nagyvásárlóját s érezzük, minden gazdaság akkor jár el leghelyesebben, ha készletének legalább is egy jó részét a Faforgalminak köti le és csupán a megmaradt résszel spekulál a kedvezőbb kereseti viszonyokra.

Ilymódon egyrészt a folytatólagos szállítást és az árszint megmaradását biztosítja, biztosíthatja a maga részére azokat a pénzüsségeket is, amikhez üzemének folytatólagos fenntartása céljából feltétlenül szüksége van, készletének a másik részét pedig akkor, olyan mértékben és olyan formában hozhatja piacra, amikor arra éppen a legkedvezőbb alkalem kínálkozik.

Emellett a módszer mellett el tudjuk érni azt is, hogy a

Faforgalmi az alkalom szülte esetleges túlkapásokat az árak túlzott felhajtása tekintetében is meg tudja akadályozni.

Az erdőgazdaságnak pedig ez sem lesz hátrányára, mert tisztában kell lennünk azzal, hogy bármennyire az erdőgazdaságon kívül álló tényezők idézzék is elő ezt a drágítást és bármennyire a mások kapzsisága legyen is az oka annak, az ódiomot és a felelősséget teljes mértékben a termelőgazdaságra fogják áthárítani.

Erre pedig nem szolgáltunk rá, de nem is kérünk belőle.